

Miroslav Pech

OTEC U PORODU

argo

argo

Miroslav Pech

OTEC U PORODU

argo

Kniha vychází s podporou
Ministerstva kultury
České republiky.

Argo, 2018

Copyright © Miroslav Pech, 2018

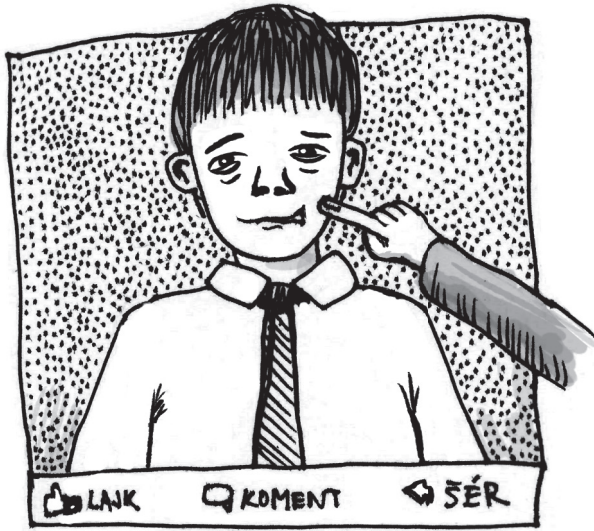
Cover illustration © Daniel Kyncl, 2018

ISBN 978-80-257-2543-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2669-3 (e-kniha)

Míše,
Daně
a Jiřímu st.

Rodičům

Touchdown

Šest ráno
Sedm pod nulou
Otevřenej sklad

Další z řady
úžasných
životních
výzev
je
n
a
p
l
n
ě
n
a

Dneska jsem tě poprvý viděl na fotce. Je ti devět tejdnu a vypadáš jak šipka kurzoru, kterým si v internetových obchodech odklikávám knížky do nákupního košíku. Ale maminka si to nemyslí. Říká, že seš malá rybička.

— — —

Dneska tu byla na návštěvě tvoje teta. Měli jsme špagety. Po večeři jsem si šel s tetou zakouřit. Bavili jsme se o Úřadu práce, protože jsme oba v evidenci. V pondělí mám nastoupit do nového zaměstnání. Nedávno jsem skončil v podniku, ve kterém jsem vydržel tři dny. Měl jsem k tomu své důvody. Když jsme s tetou dokouřili, šli jsme zpátky za maminkou a vybírali ti jméno. Nic jednoduchého. Se svým jménem budeš muset jednou žít, a proto je důležitý vybrat co možná nejlepší. Některá jména jsou totiž problémová a nemusely by ti přinést nic dobrého. Líbí se mi jméno Rút. Pro holku. Jenže u maminky to neprošlo. Asi má jiný plány. Jestli budeš kluk, přichází v úvahu jména Miloš, Saša nebo Bohdan... Dělán si srandu. Je pravda, že chlapecký jméno se mi nelíbí žádný. Ale maminka

si jich potají pár zakroužkovala. Nicméně pokud budeš kluk, určitě se nebudeš jmenovat po mně. Nezdědíš jméno ani po svých dědečcích. S maminkou jsme usoudili, že se jedná o problémový jména.

— — —

Dneska jsem se na jednom serveru určeným pro nastávající matky dočetl, že za tejdén bude děloha tvojí maminky velká jako pomeranč. To je dobrá zpráva, nemyslíš? V té souvislosti jsem si vzpomněl na včerejší nákup. Jednou z položek na mém nákupním seznamu byly právě pomeranče. Předě mnou stála paní a stěžovala si, že pomeranče jsou strašně měkký a pomačkaný. Přitom je sama mačkala. A právě proto byly pomačkaný. Zákazníci si mačkáním zkouší, jestli nejsou pomeranče pomačkaný. Říkám to proto, že se třeba jednou ocitneš v podobný situaci a mohlo by tě to zmást. Takový konstatování. V dobrý víře jsem koupil hermelín, kterej na mamincině seznamu chyběl. Doma jsem se dozvěděl, že maminka plísňový sejry v těhotství nesmí. To si zapamatuj. Když budeš kluk, je dost pravděpodobný, že si najdeš ženu, která s tebou otěhotní a pošle tě pro nákup. Pamatuj si, že těhotný ženy nesmí plísňový sejry! Když budeš holka a tvůj partner tě přivede do jinýho stavu, poučí tě o sejrech tvůj gynekolog.

— — —

Dneska byla maminka nervózní. Její nervozita souvisí se zvětšující se dělohou. Jak víš, mamince bejvá často špatně. Častěji než mně. Taky si stěžuje na své tělo. Má pocit, že přílišně kyne. Ráda by chodila běhat. Dokonce si za tím účelem koupila nové boty. Jenže se jí z nich udělaly pučejeře, a bylo po běhání. Když je maminka nervózní, jsem i já nervózní.

— — —

Slyšíš někdy toho staříka, co žije ve vedlejší bytě? Viděl jsem ho jednou. Myslím, že brzo umře. Jsem si jistej, že zažijeme jeho smrt. Někdy, když večer kašle, se tomu s maminkou smějeme. Ne proto, že bysme mu přáli něco zlého. Jeho kašláni nám prostě přijde vtipný. Tak to je. Věci, kterým bysme se smát neměli, nás ve skutečnosti rozesmívaj. Dám ti příklad. Nedávno jsem na facebooku viděl fotku. Byl na ní mladej kluk s Downovým syndromem. To je porucha, která se vyskytuje u novorozeňat a postiženýho člověka provází po celej život. Takový lidi poznáš na první pohled. Maj kulatý obličej, nevýrazný rysy, zploštělou tvář, šikmý oči, krátký ruce i nohy, jsou dost zavalitý a rozumově zpomalený. Na tý fotce byl teda kluk s Downovým syndromem. Díval se do objektivu a usmíval se. Kdosi mimo záběr se ukazováčkem dotýkal jeho čela. Pod obrázkem bylo napsáno TOUCHDOWN. Touch v angličtině znamená dotyk. Přeložil jsem si to asi jako

sáhni si na Downa. Touchdown se vyskytuje ve sportovní terminologii. Je to způsob, jak skórovat. Třeba v americkém fotbale nebo ragby. Ve spojení s tou fotografií získal výraz touchdown dvojí význam. A ten způsobil, že jsem se rozesmál. Jsou však lidi, který by pro takovou reakci neměli pochopení.

— - —

Dneska jsem byl v nové práci. Začíná se v šest ráno. Když jsem se kolegům představoval, řekl mi jeden z nich: Vítej v pekle. Celých osm hodin pořád jen něco tahám, skládám, převážím, kompletuju, vykládám atd. Poměrně dlouho jsem nepracoval manuálně, takže mě bolí ruce. Je tam hodně ženských. Cítil jsem na sobě jejich pohledy. Mý kolegyně jsou dost upracovaný a ve většině případů mnohem starší než já. Napřed přišla jedna, která chtěla vědět, jak se jmenuju. Asi po patnácti minutách se za mnou objevila druhá. Tu zajímalo, kolik je mi let. Když jsem jí řekl, že dvacet devět, myslela si, že kecám. Třetí se vyptávala, jestli už mám ženu. To jsem potvrdil. A co děti? Zatím ne, ale časem určitě budou. Zmínila se o své dceři. Prej je stejně stará jako já. A pak má ještě dva školáky, usmála se. Má málo zubů a silný prsty. Mnohem silnější než já. Svěřila se mi, že když sem nastoupila, byla předtím dva roky bez práce. První den měla pocit, že jí upadnou ruce, tak tu bylo všechno těžký. Ale pak si zvykla. Do práce musí dojíždět skoro třicet kilometrů. Vstává ve čtyři ráno. Ale i na

to si zvykla. Podle ní si člověk, kterej nemá na vybranou, zvykne na všechno.

— — —

Dneska jsme se dozvěděli, že už nejsi šipka kurzoru. Ani rybička. Teď máš ruce a nohy. Rostou ti nehty, jemný vlásky a rychle se ti vyvíjí mozek. Bohužel začínáš vnímat i bolest.

— — —

Dneska jsem zase příšerně unavenej. *Samá práce, žádná zábava dělá z Jacka nudného patrona*, tahle myšlenka kdy si osvítila Jacka Torrance. V autobuse si ke mně přisedl chlápek s řídkýma mastnýma vlasama. Pod nosem měl knír. Celou cestu pořád něco komentoval. Mluvil k lidem stojícím na zastávce, který ho nemohli slyšet. Nekoukej, říkal, no moc nekoukej. Vtahoval do sebe nudle a podupával si nohou. Jeho pozornost zaujal velkej pes, kterej cestoval spolu s náma. Díval se na toho psa, pomrkával na něj a pes neustále uhejbal pohledem. Vypadal trochu jako Lemmy z Motörhead. Ten chlápek, ne pes. Lemmy z Motörhead nedávno umřel na rakovinu. Bylo mu sedmdesát let. Miloval alkohol a cigarety, což má vlastně člověk jako Lemmy tak trochu v popisu práce. Ale zpátky. Vystoupili jsme na stejný zastávce. Chlápek šel přede mnou. Šel stejnýma ulicema jako já. Měli jsme společnou trasu.

Začal jsem se obávat, že za ním půjdu až na náš gauč. Ale nakonec zahrnul do zahrádkářských potřeb. Doma jsem pak o chlápkoví přemejšlel. Ale jenom chvíli. Nebylo to koneckonců zas tak zajímavý.

-- --

Dneska jsme s maminkou zase poslouchali písničku Starman od Davida Bowieho. Neleze ti to už krkem? David Bowie nedávno umřel. Bylo mu šedesát devět let a měl rakovinu plic. I já možná jednou umřu na rakovinu plic. Jsem totiž závislej na cigaretách. Tvá maminka mi to den co den vyčítá. Říká, že smrdím cigárama. Přitom to není tak dávno, co sama hulila jak fabrika. Přestala, když zjistila, že je těhotná. Ale já nemám v úmyslu přestat. Cigarety totiž miluju. I přesto, že mě postupně zabíjej. I ty možná budeš kouřit. Byla by to vlastně výhoda. Když by mi došly cigarety, došel bych si pro jednu za tebou.

-- --

Dneska jsem dal výpověď v práci. Přiznávám, že to na mě byla moc velká dřina. Tahat ty extrémně těžký palety jsem vydržel přesně devět dní. Dal jsem výpověď, vyklidil skříňku a šel. Chvíli jsem se procházel po městě. Měl jsem chuť něco si koupit. Podarovat se něčím hezkým, něčím, z čeho bych měl radost. Jenže všechno, co se mi nějakým způsobem líbilo, stálo fůru peněz. Napadlo mě, že bych

měl spíš než sobě koupit něco mamince. Jenže to bylo ještě dražší. V peněžence jsem měl asi tak na dvě dvacetiminutový jízdenky v MHD. Večer jsme koukali na film. Mamince se udělalo špatně. Řekla, že než tohle snášet, půjde radši spát. Převalila se na druhý bok a s obtížema usnula. Vypnul jsem film a začetl se do kanibalistického gore masakru Po sezoně. Najednou se odněkud z baráku ozval výkřik. Domácí násilí, napadlo mě jako první. Jenže pak výkřiky chytly rytmus a mně došlo, o co se tu ve skutečnosti jedná. Do toho začal stařík hlasitě kejchat. Naštěstí bylo brzo po všem a já si mohl dál nerušeně číst.

— — —

Dneska jsem viděl tvoji druhou fotku. Měříš čtyřicet sedm milimetrů a na obrázku je dobře znát tvoje hlava a tělíčko. Ukázal jsem mamince, kde máš ruce a nohy, ale maminka si tím nebyla úplně jistá. Taky už víme, kdy se máš narodit. Maminka je teď ve třináctém tejdnu. Vstupuje do čtvrtého lunárního měsíce těhotenství. To znamená, že už na ní začíná bejt těhotenství vidět. Pořídila si speciální kalhoty, ve kterých se cítí mnohem líp a její břicho je v nich volnější. Není v nich tak stísněná, a o to jde. Ostatně břicho dělá mamince čím dál větší starosti. Na internetu si prohlížela břicha žen ve třináctém tejdnu. Zdálo se jí, že jejich břicha jsou mnohem menší.

„To já jsem tady podle toho spíš v pátém,“ povzdechla si.

„Aspoň vidíš, jak jsi oproti nim napřed,“ řekl jsem.

Údajně už umíš sevřít ruku v pěst a pohybovat rty. A co je nejdůležitější, riziko potratu se snížilo na pětadesát procent. Když bude všechno, jak má být, za půl roku jsi venku.

— - —

Dneska jsem zjistil, že se ti teprve vyvíjí ušní boltec. Koli-krát jsem si říkal, že možná slyšíš, co si s maminkou povídáme. Říkal jsem si to, aniž by mě napadlo, že ještě nemáš uši. Odpoledne jsem si potřeboval vybrat peníze. Zkontroloval jsem zůstatek na účtě a přes mráz, kterej v posledních dnech panuje, jsem se zpotil. Ještě mi nepřišly peníze z pracáku. Odcházel jsem se zaťatejma pěstma. A jak jsem je zatínal, napadlo mě, že dělám něco, co už umíš i ty.

— - —

Dneska mi maminka řekla, že potkala staříka z vedlejšího bytu. Prej stál ve dveřích.

„Stál ve dveřích?“ divil jsem se, „dyl je na kolečkovým křesle.“

„No, ale stál tam.“

Díval jsem se do země a přemejšlel.

„No a potom,“ přerušila maminka ticho, „najednou začal tancovat kankán.“

„Ha ha ha ha.“

„Cha cha cha cha.“